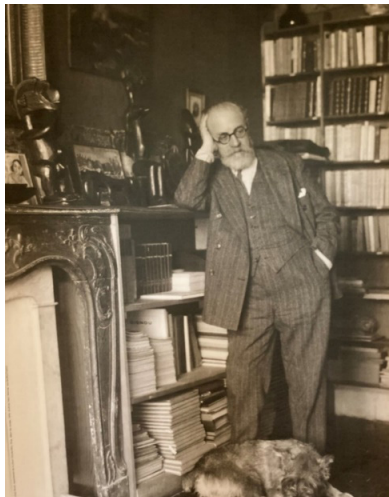

Nice en omgeving

16 juli 2023

Als je niet van drukte houdt, moet je Nice in het hoogseizoen mijden. Vorig jaar eind november, was ik onder de indruk van het 'oude hart' met zijn talrijke pleintjes, kleurrijke gevels en smalle straatjes. Het was er goed toeven. Nu, begin zomer, ziet het er zwart van de mensen. Tegen lunchtijd raken de terrassen propvol. Er is nauwelijks ruimte tussen de tafeltjes, obers lopen zich zwetend de benen uit het lijf om alle consumenten te bedienen. Vooral het continue geroezemoes, gevolg van geklets, geschreeuw, vermengd met het constant getik van bestek tegen borden, boezemt me afkeer in. Ik vraag me af waarom mensen persé juist nu, hier, in deze luidruchtige chaos, wensen te eten.

Adieu, Vieux Nice! Op naar de *Promenade des Anglais*! Begin vorige eeuw flaneerde hier de Engelse *high society*. Nu trekt een stoet van strohoeden, merkzonnebrillen, Rolexen, en gebruinde torso's aan mijn ogen voorbij. Veel bolides, cabrio's en uiterlijk vertoon. Is Nice synoniem geworden voor massatoerisme en opzichtig praalvertoon? Schijn bedriegt: Nice staat niet voor louter oppervlakkigheid. De stad beschikt wel degelijk over een aantal bijzonder interessante bezienswaardigheden.

Henri Matisse, 1869-1954.

Het grootste *Matisse* museum van Frankrijk is er gevestigd. Een fraai okergeel Italiaans *palazzo* herbergt een indrukwekkende collectie schilderijen, gouaches, tekeningen en beelden van de meester. Voor de liefhebbers een *must*. Op mijn lijstje staat nóg een museum, dat van Marc Chagall (1887-1985). Chagall staat bekend om zijn magische droomwereld. In veel van zijn schilderijen vliegen paarden, ezels, verstrengelde geliefden, bebaarde oudjes, violen, door de lucht, niet gehinderd door zwaartekracht. Bijbelse en mythologische motieven helpen universele menselijke gevoelens uit te drukken, wat zijn kunst geliefd maakt bij een breed publiek.

En dan is er nog de Russische schrijver Anton Tsjechov, die ik, nu ik hier toch ben, eer wil bewijzen. Rond 1900 - de tijd van *La belle Époque* - logeerde hij verscheidene keren in *Hôtel Oasis*. Het hotel bestaat nog steeds. Ik word er vriendelijk ontvangen door de gerant en mag er zoveel foto's van mijn literaire

Villa Ephrussi de Rothschild in Saint-Jean-Cap-Ferrat.

held maken als ik wil. Tsjechov, naast schrijver ook arts, kwam uit een eenvoudig gezin. Zijn leven lang heeft hij zijn familie financieel ondersteund. Ik vermoed dat hij, als hij nu zou leven, de mondaine stad snel voor gezien zou houden.

Na *Hôtel Oasis* zijn er nog een paar bezienswaardigheden die de tocht naar het zéér zonnige zuiden, het is intussen 35 gr., rechtvaardigen: de *villa Ephrussi de Rothschild*. In Michelin taal: *vaut le voyage*. Hoog gelegen, tegen een helling, heeft de villa iets weg van een sprookjespaleis uit een andere wereld. Eenmaal binnen, na een korte klim, wacht je een wonder van schoonheid. Je raakt je ogen niet uitgekeken. Maar het interieur, hoe indrukwekkend ook, legt het af tegen de paradijselijke tuinen, gecreëerd in verschillende stijlen: Japans, Spaans, Mexicaans, Florentijns. Vergeef me het cliché, maar je waant je in de Hof van Eden. Onweerstaanbaar mooi. En dan de goddelijke ligging! Aan je voeten de azuurblauwe Middellandse zee, die, rustig dansend, zilveren weerspiegelingen voor je ogen tovert, zoals Charles Trenet zingt in *La Mer*.

Villa Kerylos, Beaulieu-sur-Mer.

Op het gelukkig niet al te drukke terras bestel ik, gezeten aan een met smetteloos wit linnen gedekt tafeltje, een espresso en, met mijn ogen gericht op de villa, de tuinen en de *Méditerranée*, beleef ik een van die schaarse momenten van gelukzaligheid, die helaas altijd kortstondig zijn, snel vervluchtigen, maar als zoete herinneringen nooit helemaal verloren gaan.

Villa Kerylos, Beaulieu-sur-Mer.

Vlakbij, in Beaulieu-sur-Mer, ligt nog een schoonheid op me te wachten, de Griekse *Villa Kérylos*, gebouwd door Théodore Reinach (1860-1928), een veelzijdige, erudiete geleerde: archeoloog, historicus, filoloog, musicoloog en tevens politicus. Groot liefhebber en eminent kenner van de Griekse cultuur, is hij erin geslaagd de schoonheid en harmonie, die de antieke Griekse cultuur kenmerken, over te brengen op zijn creatie.

Na deze Griekse droom lonkt het nabije Italië. Op nog geen drie kwartier afstand, voorbij de grens, lijkt de Côte d'Azur ver weg en is de sfeer compleet anders. In het oude centrum van Ventimiglia vind je dezelfde pittoreske, smalle steegjes als in Nice, maar hier heerst een weldadige rust. Weinig of geen restaurants, wél ouderwetse winkeltjes. Het lijkt alsof de tijd er stil heeft gestaan. Ik prijs de burgervader die de horden toeristen buiten de stadspoorten weet te houden. Huizen, mensen, dieren, alles hier doet me denken aan het Italië dat ik ken uit het neorealisme van de vroege Visconti, Pasolini en vooral Vittorio da Sica. Beelden uit diens *Ladri di biciclette* (*Fietsendieven*) en *Umberto D.* komen in mijn herinnering naar boven.

Ventimiglia.

Anno 2023 heeft het massatoerisme Ventimiglia nog niet bereikt. Niet *le Vieux Nice*, noch de *Promenade des Anglais*, maar de stille steegjes van Ventimiglia hebben mijn hart gestolen.